

Arrest

nr. 52 355 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat C. VERSCHUERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juni 2010 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die hieronder wordt weergegeven.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (T.E.) (...) van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater, § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoningverslag dd. 03.06.2010, opgesteld door de politie van Gent, blijkt dat de echtgenote van betrokkene niet aan te treffen is. Betrokkene verklaart dat zij gescheiden zijn. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkenen sedert 05.02.2010 als alleenstaand en elk op een ander adres staan ingeschreven.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 109 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, het principe van het vrij verkeer van personen, goederen, en diensten binnen de Europese Unie, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiverings- en proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging,

Verzoeker betoogt dat hij een verblijfsvergunning van onbepaalde duur heeft in Nederland. Hij heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur in België. De niet-EU-grensarbeider mag België binnenkomen om er te werken op vertoon van zijn geldige verblijfsvergunning van het aangrenzend land en van een geldig reisdocument, zo nodig voorzien van een visum geldig voor meerdere reizen. Gelet op de duurzame tewerkstelling van verzoeker en de Europees gewaarborgde vrijheid van goederen en diensten, dient verzoeker gemachtigd te worden tot een verblijf, minstens tot op het ogenblik dat aan zijn arbeidsovereenkomst een einde zou komen.

Verder betoogt verzoeker dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging zijn door verweerder ernstig geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Een beslissing met dermate grote gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de echtgenoten niet langer zouden samenwonen, kan geen afdoende gemotiveerde beslissing uitmaken en is zelfs onrechtmatig/onwettig. Verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging of standpunt niet werd gehoord. De motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting werd door verweerder ernstig geschonden.

Verder heeft verzoeker een nauwe band met België en is hier reeds een jaar bestendig aan het werk. De bestreden beslissing is een verregaande ingreep op zijn recht op privé- en gezinsleven en maakt derhalve een schending uit van artikel 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. De bestreden beslissing is niet gerechtvaardigd of proportioneel, omdat ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meerbepaald zijn verblijf en zijn werk in België, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 109 van het K.B. van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“De grensarbeider moet zich bij eerste aankomst melden bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij werkzaam is.

Bij zijn melding geeft dat bestuur, na inzage van de documenten die voor zijn binnenkomst vereist zijn, hem een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af.”

Verzoeker werkt op geen enkele concrete wijze uit waarom en op welke wijze de bestreden beslissing voorgaand artikel schendt. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Verder werpt verzoeker de schending op van “het principe van het vrij verkeer van personen, goederen, en diensten binnen de Europese Unie”. Verzoeker heeft echter niet de nationaliteit van één van de lidstaten van de Europese Unie, zodat hij zich niet op voorgaand ‘principe’, noch op de verdragsartikelen waarin het wordt weergegeven, kan beroepen. Verzoeker betoogt ook als volgt: “De niet-EU-grensarbeider mag België binnenkomen om er te werken op vertoon van zijn geldige verblijfsvergunning van het aangrenzend land en van een geldig reisdocument, zo nodig voorzien van een visum geldig voor meerdere reizen”. Hij werpt echter niet de schending op van enig artikel, algemeen rechtsbeginsel, of beginsel van behoorlijk bestuur waaruit dit zou blijken. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Verzoeker betoogt verder dat “De zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig (zijn) geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

De rechten van verdediging noch de hoorplicht zijn van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Aangezien de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet maakt verzoeker niet aannemelijk dat, omwille van het feit dat hij volgens hem in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren, ook de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, en de rechten van verdediging zouden geschonden zijn.

Met betrekking tot de beweerde schending van artikel 8 E.V.R.M. betoogt verzoeker dat “De bestreden beslissing een verregaande ingreep (is) op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve een schending uit(maakt) van artikel 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. De bestreden beslissing is niet gerechtvaardigd of proportioneel, omdat ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meerbepaald zijn verblijf en zijn werk in België, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing”. Vooreerst vallen het loutere verblijf en werk in België niet onder de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. Krachtens artikel 8, eerste lid van het E.V.R.M. heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het E.V.R.M. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Uit voorgaande blijkt dat verzoeker de schending van artikel 8 E.V.R.M., noch van het proportionaliteitsbeginsel, aannemelijk maakt. Het eerste, tweede, en derde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC